

Mál nr. 384/2018

M
og
vátryggingafélagið V v/ innbúskaskótryggingar.

Ágreiningur um bótaskyldu vegna skemmda á reiðhnakki.

Gögn.

Málskot, móttakið 25.11.2018, ásamt fylgigögnum.

Bréf V, dags. 12.12.2018, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Samkvæmt málskoti kveður M að honum hafi verið boðið í reiðtúr og tók hann með sér reiðhnakk sem hann geymir að jafnaði í geymslu heima hjá sér. Hesturinn hafi hrasað og lent á bakinu, en við það hafi skemmdir orðið á hnakknum.

M hefur í gildi innbúskaskótryggingu sem hluta af innbústryggingu sinni hjá V. V hefur krafist þess að fá tjón vegna skemmda á hnakknum bætt úr innbúskaskótryggingunni. V kveður, með vísan til gr. 2.1 í 1. kafla, sbr. 1. gr. í 11. kafla í skilmálum vátryggingarinnar, að reiðhnakkar teljist ekki til innbúsmuna sem vátryggingin tekur til. Hefur V hafnað bótaskyldu.

Álit.

Í 11. kafla skilmála þeirra sem hér eru til skoðunar er að finna sérstök ákvæði um innbúskaskótryggingu. Í inngangsorðum kaflans segir að vátryggingin bæti tjón, samkvæmt nánari ákvæðum skilmálans, sem eru ekki bótaskyld samkvæmt innbústryggingarkafla eða farangurstryggingarkafla vátryggingarinnar. Þá segir þar í 1. gr. að vátryggingin taki m.a. til almenns innbús og persónulegra muna sem fylgja almennu heimilishaldi, sbr. gr. 2.1 í 1. kafla skilmálanna um innbústryggingu.

Í 1. kafla skilmálanna er á hinn bóginn ákvæði um sjálfa innbústrygginguna og ber 2. gr. í þessum kafla yfirskriftina „Nánari afmörkun vátryggðra eigna“. Í því felst að í greininni er gerð grein fyrir þeim munum annars vegar sem innbústryggingin tekur til og teljast því vera vátryggðir og hins vegar sem standa utan vátryggingarverndarinnar. Samkvæmt fyrri málslíð gr. 2.1 telst almennt innbú vera lausafé og persónulegir munir sem fylgja almennu heimilishaldi og telst ekki vera hluti af fasteign eða almennu fylgifé hennar og fellur ekki undir skilgreiningu á sérgreindu innbúi. Enn fremur segir í síðari málslíð ákvæðisins að dýr, tjaldvagnar, hjólhýsi, bátar, mótorknúin tómsundaáhöld, bílar og önnur vélknúin ökutæki og hlutir sem tengjast þeim teljist ekki vera innbú í skilningi þessa skilmála, sbr. þó grein 2.3.

Samkvæmt grein 2.3 eru nánar tilgreindir munir taldir falla undir innbústrygginguna til viðbótar við innbú það sem m.a. er tilgreint í gr. 2.1 með þeim takmörkunum sem getið er í hverjum lið fyrir sig, en liðir þeir sem hér um ræðir eru þír, 2.3.1 til 2.3.3. Í lið 2.3.3 segir að vátryggingin taki til auka- og varahluta sem tilheyra vélknúnu ökutæki, hjólhýsi, fellihýsi, tjaldvagni eða skemmtibát í eigu vátryggðu og eru til einkanota, sem geymt er í bílskúr eða annarri geymslu á heimili vátryggingartaka sem tilgreint er í vátryggingarskírteini.

Í máli þessu kemur til skoðunar afmörkun sú á vátryggðum munum sem er að finna í síðari málslíð 2.1, en samkvæmt þeim málslíð teljast ekki til innbús „[d]ýr, tjaldvagnar, hjólhýsi, bátar, mótorknúin tómsundaáhöld, bílar og önnur vélknúin ökutæki og hlutir sem tengjast þeim sbr. þó grein 2.3“. Þegar litið er heildstætt til uppbyggingar 2. gr. skilmálanna, téðrar upptalningar á undanskildum munum í síðari málslíð gr. 2.1 og frávíka frá þeirri upptalningu sem greinir í liðum 2.3.1-2.3.3, einkum þó í lið 2.3.3, verður að líta svo á að framhald upptalningarinnar í síðari málslíð gr. 2.1, þ.e.a.s. orðin „og hlutir sem tengjast þeim“, eigi við alla þá muni sem taldir eru upp í málslíðnum. Í því felst að dýr og hlutir sem tengjast þeim teljast ekki til innbúsmuna sem vátryggingin tekur til. Af því leiðir að hnakkur M, sem telst til muna sem tengist dýrum, fellur ekki undir muni sem

innbústryggingin tekur til. Skemmdir á hnakknum fást því ekki bættar úr innbúskaskótryggingunni hjá V.

Niðurstaða.

M, á ekki rétt á bótum úr innbúskaskótryggingu hjá V.

Reykjavík, 8. janúar 2019.

Sóley Ragnarsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögm.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.